

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPĂRĂRII ORTODOXE ROMĂNE A ARADULUI

Dumineca Ortodoxiei.

Ori ce sărbătoare nu e decât un popas generator de reculegeri, pentru a răscoli și a medita trecutul ce ne-a 'ncărcat cu reminiscențe mai mult sau mai puțin memorabile și diferite. Astăzi cădem sub vraja amintirilor istoriei dela 842, când gloria Ortodoxiei ecumenice își făfăia vigoarea în aerul lumii, pe ruinele înverșunatului iconoclast. Și cum, pentru noi, trecutul național ni se identifică cu cel religios, gândul ne poartă și pe urmele acestuia, din care ne apar astăzi fantomatic, sinistrele mâni negre ale altor neamuri, ce se 'ncruntau spre Ortodoxia românească, pentru ca prin strivirea ei, să-i pescuiescă credincioșii și să-i înroleze sub steagul lor.

Azi, când Catholicismul a devenit o banalizată instituție, presărată cu autoritatea zelului tendențios exclusiv al sfinților săi de drept, sau honoris causa; când Protestantismul își urlă dogmele soteriologice, scuturate de haina Sf. Tradiții, într'un cadru în care rațiunea individuală vrea să-și impună puterea și dreptul de stabilire a criteriilor mântuitoare; când francmasonii acționează vrăjitoarește, pe temelia ignoranței organelor lor sectare opoziționiste, în haosul noilor orizonturi, Ortodoxia, din inspirația ruinelor trecutului își aprinde candela vegherii.

E necesar să evadăm pe-o clipă din monotonia marșului nostru de pe drumul vremii, pentru ca, scrutând trecutul Ortodoxiei, să ne 'ngrijorăm pentru viitorul ei, când cei de sub flamura roșie de peste Nistru, spânzură la răscrucea celor mai negre batjocuri adorarea Cuvântului etern și Lăsământul Lui, precum și existența lui Dumnezeu, împreună cu ori ce vibrație a năzuințelor sufletului către Dânsul.

Din fereastra memoriei noastre cade azi perdeaua actualității, ca să ne apară generalul Bucov cu salvele lui de tunuri asupra mănăstirilor noastre, focare de sfințenie din a cărei caier se torcea pe 'ndelete firul unității Neamului în jurul Ortodoxiei ce revărsa temeritate pe conștiința eroilor săi: David Corbea, Oprea Miclăuș, Ioan din Aciliu etc., toți căzuți victime în carcerele uneltirilor lezuito-habsburgice.

Urmașii renegaților noștri dela 1700, cari azi din convingere sunt mai catolici decât papa, la acest popas al nostru, moindu-și privirile aspre, ar putea să-și aducă aminte, că unația lor nu e decât rezultatul practic al speculației și forței catolicilor interesați și al ignoranței celor ce au cedat în fața ademenirilor platonice, ce le surideau de departe, dar înșelător ca o Fata Morgana.

Iar dacă vedem că leziunile Ortodoxiei, trase de vitregia trecutului său, în parte încă nu s'au închis, noi ne 'nchinăm mai trainic în unitatea Ortodoxiei românești și prin triumful ei, ce dorim să devină trofeul Creștinismului, glorificăm Ortodoxia ecumenică.

P. Deheleanu.

Organizarea Preoteselor noastre

Este incontestabil rolul covârșitor ce l-a avut preotul ortodox român în viața sufletească a neamului nostru. Inarmat poate cu mai puțin armament științific și teologic ca și clerul altor confesiuni favorizate de constelații politice și sociale prielnice, preotul ortodox român a răzbit prin vitregia timpurilor și vicisitudinile vremii, cu sufletul său eroic. În ființa sa de părinte sufletească al neamului său, se contopiă idealul cu realul, elementul religios

cu cel național. În asemenea calitate eră privit drept icoană vrednică de cinstit și de urmat. Adevăratul preot ortodox român, din trecutul neamului nostru, este o sinteză a ființei noastre etnice. Părintele sufietesc al neamului nostru, reasumă în ființa sa aspirațiunile vecinice și vremelnice ale masselor din care făcea parte.

„Din primele veacuri ale zămislirii sale pe aceste platuri, poporul român a avut un singur loc de scăpare: biserica, și un singur mângâietor, preotul său. Preotul acelor vremuri, apostol desculț și năcăjit, răsare din mijlocul poporului, ca un profet“. (Carmen Saeculare Dr. S. Stanca).

Glasul lui profetic, care spintecă văzduhul, eră ascultat și respectat până la venerațiune. Este firesc deci ca impilatorii noștri de tristă memorie să se fi năpustit asupra preotului ortodox român.

Trecutul nostru măreț, care ne grăiește azi mai mult decât oricând, ne înfățișează sublime icoane de preoți, ca Eftimie, Cristofor, Ghenație, veac. XVI și Dosofteiu, Ilie Iorest, Sava Brancovici, sec. XVII. Epoca uniată în trecutul nostru încă și are eroii săi cunoscuți și necunoscuți: popa Ioan, călugărul Sofronie, popa Moise etc. Ce să mai spunem de acei eroi religioși și naționali din 1848—49, ca Popa Buteanu, Popa Balint, Groza ș. a., cari au ilustrat istoria neamului cu o vitejie fără seamăn.

Calvarul nostru național dela 1914—19 încă a primit tributul de sânge al preoților noștri eroi, omorâți, surghiuniți la pușcărie, aproape 487 slujitori ai lui Hristos și ai ideii naționale. Așa am fost noi simpli, dar măreți prin simplitatea evanghelică a sufletului nostru.

Oare cine a fost îngerul păzitor al preotului ortodox român în căminul familiar și în viața obștească! A fost o altă icoană împodobită de virtuți creștinești, maica preoteasă a obștei și îngerul păzitor al preotului apostol. Primele misionare ale ideii creștine la Români au fost maicele preotese, tovarășele de viață, de muncă și suferință a preotului. Deși preotesele nu erau organizate în mod oficial, totuși opera lor misionară a rămas concretizată în faptele îndurării trupești și sufletești, pe cari le practicau, după cuvintele Evangheliei: „Să nu știe stânga ce face dreapta“. Podobabile sf. biserici, pilda bună dată credincioșilor printr'o căsnicie adevărat creștină, prin creșterea copiilor, cercetarea sf. biserici și o gospodărie model, iată rolul preoteselor în trecutul neamului. Iar când pacea eră tulburată de vremuri de bejenie, maicele preotese stau alături ca mucenice, lângă preotul-părinte al neamului.

Istoria a înregistrat dela 1914—1919 numai în Ardeal 19 preotese deținute, aruncate în temniță și osândite la moarte. Așa erau rosturile noastre duhovnicești. Două icoane dumnezeiești împodobiau pereții casei fiecărui creștin, icoana Domnului Hristos și icoana Maicii Preacurate. Alte două icoane vii aveă poporul nostru, icoana preotului-părinte și icoana maicii preotese.

Vremurile s'au schimbat și cu ele și mentalitatea noastră. Dacă în trecut puteam duce o luptă misionară neorganizată, discretă, știută numai de Dumnezeu și noi, azi vremurile s'au schimbat. Individul izolat, oricât de puternic ar fi în val-vârtejurile lumii, acesteia, nu mai contează nimic. Puterea stă în organizarea forțelor noastre duhovnicești. Tăria sectarilor rezidă desigur nu în forța lor morală și în doctrina lor, ci mai ales în organizarea lor satanica. Iată deci, că duhul rău, organizat, reprezintă o forță oarecare.

Cu atât mai vârtos avem noi datoria organizării. Este suficient să răsfoim câte-o revistă sectară, pentruca să aflăm diferite organizații femeiești, pentru industria casnică, propaganda misionară printre femeile sectare, — care sunt cea mai periculoasă speță de propagandă rătăcită.

Atunci te întrebi, la noi de ce nu se face nimic pe terenul organizării maicelor preotese? Avem printre dânsule, mai ales în centrele eparhiale, soții ale părinților consilieri și alte distinse fețe bisericești, persoane marcante, cărorora nu le lipsește nici talentul, nici cultura și nici abilitatea. De acolo s'ar aștepta semnalul de alarmă pentru provincie. Este adevărat că în actuala situație materială a clerului este mișcarea, în această direcție, foarte anevoioasă. Grijă zilei de mâine, lupta pentru existență este atât de grea încât maicele preotese sunt prea angajate cu familia. Totuși cu bunăvoința, abnegația și idealismul ce a caracterizat sufletul tovarășelor de viață ale preoților apostoli, s'ar putea reinvia trecutul glorios. Deastădată în forma unei munci sistematice și metodic desfășurată pentru Hristos.

Mă gândesc dacă maicele preotese din eparhie ar fi organizate sub o conducere unitară dela centru, câte lucruri frumoase s'ar putea realiza. Am putea cu timpul înjgheba la Arad și Timișoara câte un orfelinat pentru fiii și fiicele noastre, vre-un azil pentru deficiente și văduve. Câte și mai câte opere filantropice și caritative frumoase ar putea lua ființă prin această organizație.

Asistența socială pentru servitoare și de altă natură ar primi în noi o nouă tovarășă de muncă. Trecutul glorios ar reinvia cu toată splendoarea.

Maicelor preotese, organizați-Vă!!!

Ștefan R. Lungu
protopop.

Un negustor creștin

de dr. GRIGORIE COMȘA
episcopul Aradului

Intr'o grădină plină cu flori frumoase și binemerositoare ar fi greu să alegi pe cea mai drăguță, care prin culorile și mirosul ei să merite mai mult atenția noastră. Și mai greu este să alegi cea mai frumoasă floare pe o câmpie întinsă, unde florile sunt mai variate și mai multe.

Dacă am încerca să aplicăm acest adevăr la câmpul vieții creștine, de sigur operația ar fi cea mai grea. Căci pe teren sufletesc criteriile de judecată sunt mai greu de aplicat; virtutea de cele mai multe ori stă ascunsă și tăcută în modestia ei. Virtutea face ca soarele: cu cât este soarele mai sus pe cer cu atât mai mică umbră face, iar dacă este mai aproape de pământ umbra e mai mare; o virtute mai înaltă, nu se lasă să prea fie văzută, dar dacă e mai puțin înaltă ea caută să fie văzută.

Când e vorba de virtute nu căutăm știința, poziția socială a omului. În fața lui Dumnezeu sufletul valorează. Și despre sufletul unui comerciant ortodox și român scriem aici câteva rânduri, pentru că în vreme de criză sufletească pilda lui poate să ne fie de mult folos.

De anul nou 1932 am primit ca dar dela dl. Iorgu Dumitrescu 12 volume din *Viețile Sfinților* și alte lucrări creștine, însoțite de o scrisoare, în care Domnia sa spune că trimite darul din considerație către ostenele ce depun în episcopia Aradului. Bucuria mea este și personală dar mai mult mă bucur că Dumnezeu a dăruit societatea românească cu negustori cu suflet strălucit.

D. Dumitrescu în mod fericit întregește serla acelor negustori creștini ai noștri, cari, la sate și la orașe, au fost cititori de biserică și binefăcători, cum au fost părinții marelui mitropolit Șaguna, al cărui tată a fost negustor.

D. Dumitrescu merită cu tot dinadinsul să fie cunoscut de toată suflarea românească, căci Dumnezeu nu i-a dăruit o poziție de putere politică sau altă strălucire efemeră în societatea noastră românească, dar i-a hărăzit Dumnezeu un dar mai de preț: simțul jertfei pentru răspândirea celei mai înalte spiritualități în lume; a Evangheliei. Domnia Sa a făcut asemenea

negustorul din Evanghelie, care aflând un „mărgăritar de mult preț, mergând a vândut toate câte avea și l-a cumpărat pe el”. (Matei 13).

Cu cheltuiala d-sale s'a tipărit în anul 1898 o prescurtare din *Viețile sfinților*. În 1899 a tipărit *Minunile Maicii Domnului*, în anul 1900: *Mântuirea Păcătoșilor*, iar în 1901 *Urmarea lui Iisus Hristos*. Toate aceste cărți au fost împărțite gratuit elevilor premiați ai școalelor primare rurale din țară, cum și creștinilor doritori de a celi asemenea cărți folositoare.

Dar coroana răvnei sale creștinești este tipărirea pe cheltuiala sa a celor 12 volume din: *Viețile Sfinților* bisericii noastre, având aprobarea Sf. Sinod din 11 Mai 1901.

Am înșirat aceste fapte ale d-lui Dumitrescu, pentruca toți creștinii noștri cu stare bună să-l ia ca pildă. Și nimeni să nu uite că Iisus Hristos nu și-a ales pentru apostolat oameni cu strălucită poziție în societate. Petru, Andrei, Iacob și Ioan erau pescari. Matei era vameș, iar Sf. Pavel făcător de corturi.

Despre Bismarck, întemeietorul imperiului german, mulți credeau că prin origina lui înaltă a devenit mare, dar însuși spune că dacă nu ar fi avut credință paternă în Dumnezeu, el nu ar fi putut face nimic. Prin credință a ajuns marele nostru bacteriolog Babeș la descoperirile sale, cum însuși spunea, iar marele fizician Newton își descoperea capul de câte ori pomenea numele lui Dumnezeu.

Dar dacă o origină modestă poate face minuni în ale credinței, cum e cazul și al d-lui Dumitrescu, cu atât mai mult cerem noi dela românii din clasa conducătoare. Noi, slujitorii Bisericii neamului, ne adresăm lor să asculte de grațul unui negustor. Dacă un negustor își împodobește sufletul, — ei, intelectualii, chemați sunt a fi și mai fervenți propagandiști ai idealității creștine despre milă, iubire, dreptate, credincioșie, onestitate și alte virtuți, atât de necesare azi.

În fața schimbării atât de frecvente a tuturor valorilor bazate pe puterea omenească, se schimbă teoriile, invențiile, capodopere artistice, — trebuie să recunoaștem că azi, mai mult ca oricând, suntem datorii a ne îmbogăți în valori veșnice, cari merită să fie respectate din veac în veac: învățăturile lui Iisus.

Ceva despre cărțile de ritual și serviciile divine.

A apărut o carte de mare interes, a păr. prof. P. Vintilescu: *Contribuții la revizuirea liturghierului român*, în care se spune între altele: „vrem să rămânem la liturghier numai ca la un monument de arhitectură antică, pe care să-l privim cu un simplu și exclusiv interes arheologic, sau trebuie să ne îngrijim cu atențiune și de legăturile prin care se întreține vie

și neîmpuținată comunicație spirituală cu acest centru de iradiațiune harică, care este liturghia?" Această întrebare s'ar putea pune și față de celelalte cărți de slujbe bisericesti ale noastre; pentru motivul că în școală, oficial, se expune un fel de a săvârși sf. servicii — de obicei așa cum stă în cărțile de ritual, — la parohie, însă, aceste îndrumări nu mai sunt valabile. Aici nu se mai citesc regulile cu roșu din liturghier, molitvelnic etc., ci trebuie să te întorci dela predecesor în ce privește „obiceiul“ de a săvârși serviciile divine, ori dela sfât, dacă nu vrei să treci de ignorant în fața enoriașilor.

E o stare care nu mai poate continua. Pentru prestigiul preotului și al bisericii și pentru a nu comite impletăși față de Dumnezeu prin astfel de servicii târguite, e de dorit a se face, de către cei competenți, o revizuire la cărțile de ritual și a unifica serviciile divine; fie că se vor scurta, fie că vor rămânea lungi ca în cărți, dar să se execute cu o severă uniformitate.

Natural, după cum s'a mai spus, la o revizuire a cărților de ritual nu trebuie uitat că între slujbele bis. ort. sunt de acelea cari susțin superstiția (rug. la casa ce se supără de farmece), unele cari nu sunt tocmai creștinești (Blestemele lui Vasilie, a lui Trifon asupra vietăților cari strică semănăturile), altele cari nu se mai pot executa în forma lor inițială, căci ar fi mai degrabă o piedecă la răspândirea creștinismului (de ex. desbrăcarea adulților cari vin la botez). Sunt texte neclare, ceea ce trebuie evitat, căci serviciile divine țin locul Bibliei și a orei de catechizare la cei ce nu știu citi ori n'au timpul și posibilitatea de a se instrui. Sunt apoi și forme de exprimare vechi (Ănger-töte, Tău).

Acestea, dacă vor fi adoptate vremurilor de azi și *dacă serviciile vor fi executate cu toată claritatea, evlavie și răbdarea*, vom ajunge să ni se considere pe drept cuvânt serviciile noastre de cele mai frumoase, după cum s'a spus la congresul vechilor-catolici, ținut la Viena a. tr., și cum zice preotul anglican Harley Walker: „Serviciul ortodox public este o artă. Intregul aranjament este făcut ca să producă un efect cât mai complect: cântări solemne, refrenuri șoptite, recitări scurte unisonice, cari par a veni direct din timpul N. Testament. Un astfel de serviciu se impune“ (Bis și Șc. Nr. 42/1930).

Da, să se observe numai; serviciile noastre par că sunt niște opere de artă. Cu cât le ascuți, le contemplezi mai mult, cu atât apar mai frumoase. Sunt ectenii și rugăciuni, cari, pe lângă că îndreaptă gândul în spre cerul senin, îl trimit și în trecutul dureros al neamului nostru, când frate se războia cu frate, când românul credincios își aduna tot avutul și urca în munte din calea barbarului, a incendiarului și sanguinarului turc ori tatar, cari îi spurcau până și bisericile. (Vezi în Molitvelnic Ectenia sf. apoi mică: *Încă ne rugăm ca să se păzească... de foc, de sabie, de venirea asupra lor a altor neamuri și de războiul cel dintre noi*“, și Rug. la deschiderea *Bisericii spurcate de păgâni*.)

p.

Cronica pocăiților

Bapțiștii ascund biblia,
când fură.

Faptul de mai jos întâmplat în comuna Crocna, e un argument, deplin convingător, că bapțiștii nu folosesc timpul petrecut în capîștă numai pentru rugăciune ci și pentru făurirea unor planuri, de a săvârși diferite fără de deleg'.

Întruna din Miercurile trecute, seara, fiind iatuterec beznă, bapțiștul Traian Lucoaie, iese din capîștă cu gândul de a fura un stup dela cineva, deoarece: „mi-e dor — zicea el — de când nu am beut viars îndulcit cu miere de stup.“ Planul deci, făcut în timpul de rugăciune, rămâne a să duce la îndeplinire. Cum? Ce face cu biblia? Dacă merge pe acasă să lase biblia, cel din casă poate nu-l ar mai permite să părăsească locuința. A vârat-o în măneca șubei și haid repede la un prietin, căruia îi descopere placul său. După mai multă insistență îl înduplecă și pleacă la al 2-lea prietin pe care încă îl prinde, în cursa sa păcătoasă.

Toți trei pleacă apoi spre stupăria unul creștin din comună. Bapțiștul ordonează celor doi prietini să stea la pândă, ca nu cumva cineva să-l vadă, iar el încearcă a intra în grădina cu stupăria. Cănele, păzitorul credincios al casei însă îl oprește, și așa numai prin grădina vecinului poate pătrunde în stupărie. Ajuns acolo alege pe cea mai grea, și se repede cu ea spre un grajd părăsit, în capătul satului, unde intră, spre a omorâ albinele și a-le lua mierea. Cineva însă l-a văzut. În dimineața zilei următoare proprietarul stupului a înconștințat jändärmăria despre cele întâmplate și după cercetările făcute de șeful postului, s'a constatat, că bapțiștul e autorul furtului.

Iată, cei ce ne condamnă pe noi pe ortodocși pentru păcate cât sunt de curați și nevinovați!! Eată, cei ce ne hulesc și ne batjocuresc pe noi și sf. noastră biserică, cu ce gânduri ies din capîșta lor noaptea și ce planuri își fac în timpul rugăciunii! Care ortodox a mers, dela sf. biserică, deodreptul să fure, iar biblia să-o ascundă? Se poate o profanare mai mare decât aceasta, ca cineva să ascundă biblia pe măneca șubei, până fură? D-zeu să îi lumineze, ca înșiși să-și vadă faptele, și văzându-le, înșiși să-se judece pe sine. Atunci se vor rușina, de a mai căuta paiul în ochiul altuia, ci își vor vedea bâraă în ochii lor.

Un creștin din Crocna

Citiți și răspândiți

„Biserica și Școala“

Misiuni religioase în Nădab.

Poporul credincios este setos după cuvântul dumnezeesc și cu drag îmbrățișează pe cei cari se apropie de el cu gândul de-a vesti pe Hristos.

Mlădițele degenerate ale protestantismului, agenții bapțiști și samsarii adventiști și-au întins cursa falsei pocăințe printre credincioșii noștri drept măritori. Dar se impune de către doctor, unui îmbolnăvit, medicina necesară. Astfel, potrivit orândurii P. S. nostru Stăpân, s'a pornit o luptă, care pe zi ce merge are binecuvântatul efect și rezultat de-a lumina tot mai multe suflete.

Cu acest gând curat s'au început în comuna noastră Nădab misiuni cu caracter religios, și zilele de 20 și 21 Februarie crt. au fost zile de adevărată revelație sufletească pentru noi, datorită programului desfășurat de către Pr. Z. Brădean, misionarul eparhial, Aurel Papp, misionarul protopopes, și Pr. D. Popa din loc. În seara zilei de 20 Febr. s'au prezentat numeroși credincioși, cari au participat la sf. Vecernie și Pavecernița zilei, au ascultat cu dragoste cuvintele frumoase din predica Părintelui Aurel Papp dela fiina Pavecerniței. Cucer. Sa a vorbit în legătură cu pilda vameșului și fariseului despre Fariseismul zilelor noastre, arătându-ne clar și foarte real cum "unii creștini, slăbănogiți de plaga societății, se mândresc, ca odinioară fariseul din evanghelie, cu cuvintele „Mulțam Doamne că nu mai sudui, nu beau, nu mai pip ca păcătoși din lumea asta“. Ceace a produs o puternică zguduire în inimile ascultătorilor. La sf. Liturgie de Duminecă, săvârșită în sobor, păr. misionar Z. Brădean predică despre „Căștigarea deapropelui“, aducând exemple atât din Sf. Scriptură cât și din istorie, cucerind sufletele ascultătorilor.

După masă s'a săvârșit sf. Vecernie, la sfârșitul căreia pr. D. Popa, bucuros de succesul misiunii, aduce mulțumiri călduroase în numele credincioșilor întâiu P. S. Sale Dlui Episcop pentru îngrijirea ce ne-o poartă prin preoții săi misionari, și apoi mulțumește Păr. misionari pentru devotamentul și dragostea ce au, avut-o față de comuna noastră, prin venirea spre luminare în mijlocul credincioșilor noștri. — La aceasta răspunde păr. misionar Z. Brădean, că cu toată dragostea a venit în mijlocul credincioșilor noștri îndemnându-l, din nou, la împlinirea frumoaselor sfaturi părintești, date prin cuvântările lor. — Apoi — drept hrănire sufletească — s'a distribuit poporenilor noștri numeroase broșuri trimise dela P. S. Sa Dl. Episcop. La toate serviciile misiunii a cântat cu multă precizie corul de bărbați, condus de păr. Stefan Rusu din loc.

Iescău Gheorghe
cleric.

Rugare.

Către toți autorii, editorii și posesorii
de cărți.

Mitropolia Ungro-Vlaviel a avut una din cele mai bogate biblioteci din țară, care însă din cauza vitregiei timpurilor s'a irosit și împărțit, sporind alte biblioteci publice. Astfel fiind, la venirea Noastră în București, n'am mai găsit nimic din ea, și nici n'am putut să-l mai dăm de urmă.

Cum o Mitropolie, devenită acum Patriarhie, în chip firesc are neapărată trebuință să alibă pe lângă ea o astfel de Instituție cărțurăască, am luat lucrul dela capăt.

În acest scop am adunat, pe cât ne-a stat în putință, cărți, am sporit numărul lor cu biblioteca noastră personală și cu altele pe care le-am dobândit dela creștinii cari au înțeles să sprijine lucrul Nostru și nevoile Bisericii, și le-a orânduit și așezat în încăperile noului palat al Patriarhiei. În felul acesta, am isbutit, cu ajutorul lui Dumnezeu, să punem început temeinic unei mari biblioteci, ajunsă până în prezent să numere aproape 10000 de volume.

Acest început ne dă nădejdi frumoase întru realizarea ce ne-am propus și neincetat îndemn de a ne nevoi să sporim mereu ceace avem, până când se vor aduna atâtea cărți, în cât să putem orândui o clădire specială de bibliotecă, spre obștesc folos. Pentru înfăptuirea acestui gând nu ajunge însă străduința Noastră personală, ci este nevoie de colaborarea tuturor inimilor înțeleghătoare a marelui rol pe care-l are o bibliotecă în desvoltarea culturală a unui popor.

De aceea ne adresăm cu stăruitoare rugămintele către toți cei ce au alcătuit, au editat sau posedă cărți de valoare, să pună fiecare după putință câte o piatră de zidire la opera pentru care ne trudim, trimițând ca danie, câte un exemplar, — dacă e cu putință legat, — din cărțile lor pentru biblioteca Patriarhiei Române. În felul acesta se vor putea aduna, credem, multe și folositoare lucrări, cari vor mări biblioteca și vor putea fi de prețios ajutor celor ce le vor cerceta și folosi.

Am fi îndeosebi recunoscători tuturor acelor preoți, profesori etc. cari, adunând în cursul vieții lor o mică bibliotecă, ar veni în ajutorul gândului Nostru, trimițând-o Patriarhiei, unde cărțile vor fi fără îndoială bine îngrijite și de rodnică folosință obștească.

Cu mulțumiri și binecuvântări pentru toți cei în al căror suflet ruga Noastră va găsi bun răsunset.

București, în ziua de Sf. Ioan Botezătorul 1932.

MIRON.
Patriarh.

Abuzul cu Colectele.

Spre a ilustra exploatarea publicului s'a inventat un nou sistem, contra căruia trebuie să protestăm, decăteori s'ar ivi și să cerem sancțiuni față de contravenienți.

Descriu cazul după cum s'a întâmplat:

1. Nainte cu 3—4 ani un creștin *unit* din Baia de Criș ne întâmpină cu o colectă în favorul bisericii lor, am constatat însă că frații unți adeseori aplică sigiliul astfel ca să nu mai știți dacă parohia e unită sau ortodoxă, mai ales cei din Ardeal practică procedura aceasta, astfel deschid pantăhuza, desfac la acte, când colo surprins constat că creștinul meu colecta pentru parohia rom. catolică.

L-am întrebat cum să poate lucrul acesta? mi-a spus curat: „Iac'ășa umbliu și eu părinte, că în pică și mie ceva”.

I-am dat ceva și l-am dăscălit puțin, și s'a depărtat mai îndreptat la casa sa.

2. Nainte cu un an, poate ceva mai bine, vin alți doi din Baia de Criș, colectând pentru biserica ortodoxă română, am contribuit după putință și ne-am despărțit, în credința că cu Baia de Criș am terminat.

3. În anul curent, cam prin 10 Febr. îmi vine un credincios cu colectă pentru biserica din Baia de Criș, l-am declarat pe scurt că deja am contribuit și la rom. cat. și la ort., cam afumat dar s'a depărtat fără protest.

4. Azi în 1 Martie vine altul cu colectă pentru biserica din Baia de Criș, l-am respins cererea, enunțând, că ești al 4-lea care colectezi pentru Baia de Criș.

Acesta s'a dat de cătră pădure, ba că trebuie să dau, că eu sunt preot și el trebuie să arate altora pilda mea, — ba că are scrisori dela Ministru și noi trebuie să contribuim; l-am denegat, mi-a trănit ușa blnișor și s'a dus cărtind.

Ce e de făcut în asemenea situații neplăcute? Neconștient un remediu ar fi de dorit și binevenit.

Tr. Terebențu
preot.

A V I Z.

Rugăm, pe această cale, pe toți abonații restanți pe a. 1931 la foaia „Biserica și Școala”, să binevoiască a-și regula abonamentul personal și al parohiei, cu posibilă urgență.

Administrația foii
„BISERICA ȘI ȘCOALA”
Arad, Str. Eminescu No. 18.

Ce ni se impune.

Suntem toți hotărâți să isbutilm o acțiune oarecare. Tocmai pentru aceea, trebuie să fim convinși, că ori cât de dreaptă și legitimă ar fi o acțiune, este neapărată trebuință a o susține cu tărie și curaj, prin iubire și unire. Iubiții noștri părinți sufletești, în predicile lor rostite în sfta biserică, la atâtea fapte minunate atrag atențiunea credincioșilor, ba le și cercețează năcazurile și nevoile sufletești. Și totuș așa cu greu să răspunde acestor apeluri. Măcar să ne dăm bine seamă, că ce vom sămăna aceea vom secera. Generația tânără, — dela care se sperază viitorul și care generație, fiind isbită de atâtea încercări grele, — așteaptă exemple, cari să le documenteze că: nimic nu să poate face fără iubire și unire.

Ni se impune deci, a ne face un crez: iubire și unire să se întrupeze în inima fiecăruia. Astfel sprji-niți unul pe altul, fiind exemplul pentru alți, — pornind cu toată căldura sufletului întru isbânda acțiunilor noastre, vom putea aștepta cu conștiință liniștită, un viitor mai bun și drept.

Arad, la 8 Martie 1932

L. Dublea
dir.

INFORMAȚIUNI.

Personale. *Duminecă în 13 Martie a. c. P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie, însoțit de părintele consilier M. Păcățianu, a vizitat orașul Timișoara. La orele 9 a servit sfânta liturghie, asistat de un sobor de preoți, la biserica din Fabric. După sfânta slujbă P. S. Sa a ținut o conferință la Cercul Militar. Raport detaliat urmează în numărul viitor.*

Mentalități bolnave. În vremile turburi de azi când toată pleava țese la suprafață, nu mai e de nici o mirare, că te trezești cu câte o înștiințare, că d-l X. Y, și-a pus șatra în protopopiatul cutare ca să fie ales deputat la Adunarea eparhială, căci, vezi Doamne, tipul e fiu al bisericii, e botezat chiar în această lege, dar nu l-a auzit nimeni de nume, ori să fi făcut ceva pentru eparhia pe care vrea să o fericească, ocupând un scaun de deputat. Astfel de îmbulzell nepoftite vor trebui puse la punct, căci altcum ne vom trezi că frumoasa noastră constituție bisericească, să servească de scară de înălțare pentru toți nepoftiții. Prin Regulamentul ce este în lucrare la Consiliul central bisericesc, trebuie să îngrădim biserica de cei ce vor să tulbure liniștea prin îmbulzeala lor.

Salarele preoțești. La nenumăratele intervenții ale P. S. Sale Domnului Episcop Dr. Grigorie Gh. Comșa, Onor. Minister de Finanțe a acordat eparhiei noastre acreditiva pentru plata salarelor preoțești pe lunile Septembrie și Octombrie 1931.

Aceste salarii se și distribuie deja la Casieria Consiliului nostru eparhial.

A rămas ca dl Senator Dr. T. Botiș, rectorul Acad. teologice, care se află în București, să facă intervenții pentru restul salariilor preoțești.

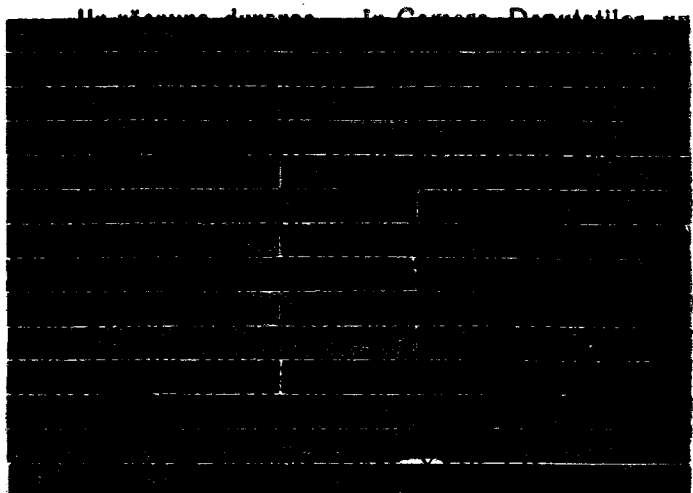
Ușurarea Datoriilor. — În Camera Deputaților se discută legea ușurării datoriilor agricole, cari interesează toată țara. Datoriile și greutățile, prin care trece țara, nu vor putea fi aranjate decât printr'o lege. Ce bine ar fi dacă ne-am aranja mai întâi greutățile sufletești, pietrele cari ne apasă și cari sunt păcatele de tot felul. Înainte de a exista greutate și criză de tot felul, există o criză mare, pe care n'o văd nici conducătorii și nici noi: criza religioasă, morală, lipsa lui Iisus din inimile noastre. „Vai de voi cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire și de necumpătare“ (Matei 23. 25).

În Rusia a început foametea. Toate gazetele scriu că în cele mai multe gubernii rusești a început foametea. Pricina este: 1) că stăpânirea a vândut în străinătăți cerealele luate cu sila dela țărani, 2) că recolta n'a fost prea bună, cum se credea la începutul anului, 3) că țărani ascund în pământ cerealele, așa că ele n'au cum fi trimise în locurile înfometate, 4) că multe depozite cu cereale au fost aprinse de țărani.

În anul acesta se crede că recolta va fi și mai slabă, întrucât nu se găsește în Rusia întreagă sămânța trebuitoare pentru primăvară și toamnă.

Comemorarea a 500 ani dela moartea Marelui Domnitor al Moldovei Alexandru cel Bun. — În anul acesta împlinindu-se 500 ani dela moartea Domnitorului Moldovei Alexandru cel Bun, prea cuviosul arhimandrit Ghenadie, starețul sf. Măzăstiri Bistrița, unde se află mormântul acestui mare Domn, a rugat pe dl prim-ministru Nicolae Iorga să încuviințeze ca această comemorare (aducere aminte) să se facă în anul acesta cu toată cinstea cuvenită pomenirii memoriei acestui înțelept și viteaz Domn.

Se vor rândui pelerinajii și serbări la mormântul acestui mare voevod, care a pus stăpânire pe deplin pe Basarabia de Sud și întreg țărmul Mării Negre. În anul 1406, voevodul Alexandru cel Bun, după ce bătut și goni grupurile de Tătari ce mișunau (furnicau) în ținuturile dintre Tighina și Cetatea-Albă, a pus stăpânire pe acest oraș, întemeind și cetatea Cetății-Albe. Tot acestui viteaz voevod moldovan, Mircea cel Bătrân, Domnul Munteniei, i-a cedat (lăsat) prin bună învoire și stăpânirea asupra cetății Chillei.

Rusia: 1. Revenirea la repausul duminical. — De câțiva timp, guvernul sovietic introdusese săptămâna de 5 zile, suprimând Duminica. Din cauza împotrivirii generale a agricultorilor, comisariatul agriculturii a hotărât revenirea la săptămâna de 7 zile și la repausul duminical în toate exploatațile agricole precum și în fermele Statului.

2. Revista bolșevică „Ateul“ ne anunță că anul acesta, în Moscova, universitatea anti-religioasă a dat prima serie de diplomați, din fericire numai 50 la număr. Ni se arată și zestrea sufletească ce acești tineri și-au agasat în ciudata universitate:

a) *Cosmogonia* — doctrina materialistă cu privire la creațiune;

b) *Origina omului și animalelor* — după teoria darwiniană;

c) *Origina și evoluția religilor* (cu studiu comparativ al religiilor) — după diferitele teorii raționaliste;

d) *Alianța (istorică) bisericii cu imperialismul și capitalismul;*

e) *Cercetarea mijloacelor de care se folosește biserica pentru a „hipnotiza“ și „îndobitoci“ pe oameni* (religia este opium-ul poporului): liturghia, ierurgiile, dogmele, credințele și tradițiile religioase;

f) *Influența bisericii asupra școlii și educației* — susținându-se că biserica influențează în rău tânăra generație;

g) *Mitologia evanghelică;*

h) *Analiza critică și comparativă a dogmelor religioase;*

i) *Sectologia* (sectele — avangarda capitalismului.) etc.

Se afirmă că numărul total al ateilor din Rusia Sovietică atinge cifra de patru milioane.

Librăria Diecezană Arad.

Bdul Regina Maria 12 și str. Eminescu 18. Complect asortată cu regisrele, imprimatele și rechizitele necesare la începerea anului școlar.

Mare asortiment de cărți școlare curs primar. Dilor învățători le oferă rabațul cuvenit.

Anglia: Englezii și respectarea Duminicii. În ziua de 28 Dec. 1931, 13 cinematografe din orașul Croydon au cerut consiliul municipal autorizația de a da spectacole și Duminica seara. Un decret special opri orice reprezentare în oraș, Duminica. Atât societatea pentru respectarea Duminicii cât și reprezentanții a 38 biserici locale, s'au opus cu toată tăria acestei propuneri. Când va triumfa și la noi această idee? Deocamdată știm, că nu numai că la noi cinematografele și teatrele sunt deschise Duminica seara, dar chiar dimineața, în timpul Sf. Liturghii. Mai mult încă. Cărciumile tocmai Duminica găesc mai bun prilej de afaceri, otrăvind sufletele, în loc de a le odihni și înnobila, așa cum s'ar cuveni într'o zi sfântă, ca Duminica.

În Anglia, sf. Scriptura se învață la toate facultățile și se dau examene regulate ca la toate obiectele. Zic învățații englezi: Oxfordul ar fi mai puțin Oxford și cu mult mai puțin englez, când învățământul ar pierde pe cel mai interesant din toate obiectele, adică sf. Scriptură, și dacă s'ar da învoirea ca omenirea să-și uite propriile isvoare. Și când te gândești că la noi sunt mulți cari socot că religia trebuie scoasă și din licee, căci în școlile de meserii și de comerț ea nici nu se învață. Amar mai suntem rătăciți și de aceea mare parte din tineretul nostru și-a pierdut încrederea în sine și așteaptă totul din spinarea statului.

Polonia: Biserica ortodoxă persecutată. — Ca în primele veacuri ale creștinismului, în orașul Lublin ortodoxii, în număr de 5000, aveau 10 biserici; astăzi două sunt închise, una este prefăcută în cinematograful, alta servește de depozit militar. Biserica sfinților Metodie și Chiril a fost distrusă mai demult: în noaptea Paștelor la 1919. Trei capele școlare și catedrala au fost date Bisericii catolice. Ortodoxii au rămas numai cu o capelă, conținând 300 locuri. Este acolo ceva care vine din Rusia sau ceva care vine de la Roma.

Vând „apă sfântă“. Omul născoceste tot felul de negustorii, aducătoare de câștiguri. În America, de pildă, strașnic bune afaceri fac cei cari se laudă că vând *apă sfântă*, adusă, zic ei, din Iordan și din apa Gangelui din India. Mulți cred în tăria și puterea de vindecare a acestor ape și o cumpără. Cei cari o vând câștigă, iar cumpărătorii se aleg și ei cu ceva, fiindcă credința lor tare le aduce multe alinări și tămădulri. Și toată lumea-l mulțumită. Așa cum și trebuie să fie.

In atenția Dilor Călicheși.

Singurele manuale de religie pentru școlile primare, aprobate de sf. Sinod, sunt cărțile de preotul N. Crișmariu: Istorioare biblice Lei 22; Istorioare bisericesti Lei 20 — și Catechismul Lei 20.

Carte de rugăciuni pentru elevii școlilor primare de Dr. Grigorie Comșa, episcopul Aradului, legată în pânză, Lei 15.

De vânzare la Bibliotecă Diecezană. Arad.

Nr. 2231/1932:

Comunicat Oficial.

Se aduce la cunoștința Prea Cucernicilor Protopopi și Cucernicilor Preoți, că Dr. Zaharie Colceriu, fost paroh în comuna Curtici, protopopiatul Aradului, cu începere de la 11 Martie a. c. a ieșit din tagma preoțească; deci nu mai este în cler și îi interzicem orice funcțiuni preoțești.

Arad, 14 Martie 1932.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Parohii vacante.

Repețire de concurs.

Pentru îndeplinirea parohiei vacante din comuna Beregsău, se publică din nou concurs cu termen de 30 de zile, socotite de la prima apariție în organul diecezan „Biserica și Școala“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Una sesie parohială constatătoare din 33 jugh pământ și $\frac{1}{2}$ jugh. cânepiște,
2. Birul parohial câte un kg. grâu de fiecare jugh pământ.
3. Stolele legale.
4. Intregirea dotației preoțești de la Stat.
5. Locuință în natură.

Preotul ales va predica totdeauna, când va fi cu rândul la biserică, va suporta toate impozitele după venitul său din parohie.

Va avea să catehizeze la școlile primare din loc, fără altă remunerație din partea comunei bisericesti.

Parohia fiind de clasa I. (primă), de la recurenți se cere să aibă cvalificațiunea regulamentară.

Cei doritori a competi la acest post, se vor prezenta în vre-o Duminică sau sârbătoare, în sf. Biserică din Beregsău, pentru a-și arăta destoinicia în cele rituale și oratorice, conformându-se strict art. 33 din Regulamentul pentru parohii, iar cererile însoțite de actele necesare, adresate consiliului parohial din Beregsău, le vor înainta în termenul concursual oficiului protopopesco ortodox român din Timișoara Iosefin, str. Mircea Vodă Nr. 6.

Cei din altă Eparhie vor cere prealabil Binecuvântarea P. S. Sale Părintelui Episcop, spre a putea recurge.

Beregsău, din ședința consiliului parohial, ținută la 1 Februarie 1931.

În înțelegere cu Dr. Patricle Țucra m. p. protopopul Timișorilor.

2—3.

Redactor responsabil: SIMION STANA.